

VI

Розпука! Те, що я вважав
Святим і близьким ідеалу,—
Отой бездушний міль узяв
І там гризе собі помалу.

Те, що в душі лелівав я
Як скарб, як гордощі природи,
В руках у того муравля
Є іграшка, котру без шкоди

Зламати можна, попсувать
І в кут закинути по хвили.
А я гляджу на се — й ридать
Ні помогти не маю сили.

Гляджу, як квіточка моя
В руках нелюбих ув'ядає,
Як сіра, зимная змія
По моїм раю походжає.

Мене аж душить почуття,
Гірке, болюче і скажене...
Сто раз прокляте те життя,
Що так собі закило з мене!